sportul Magazin

NEUITATUL PROFESOR...

„Am iubit această branșă, această meserie, încă din fragedă copilărie... M-am ocupat viața mea întreagă, am studiat și m-am interesat de tot ce mi-a fost mai drag, iubit și sfînt, ca să pot da țării mele un studiu asupra gimnasticii din România" — mărturisea în 1863 în „Memoriile mele asupra istoriei gimnasticii în România și asupra călătoriilor mele în întreaga lume", **Gheorghe Moceanu**, primul profesor român de educație fizică, în adevăratul sens al cuvîntului, întîiul nostru dascăl care a dat școlii românești programe, studii și manuale de educație fizică, primul care a format cadre de specialiști.

Om cu preocupări din cele mai diverse — actor, coregraf, profesor de educație fizică, dansator, acrobat, gimnast și publicist — Gheorghe Moceanu — constituie **„un exemplu de abnegație, perseverență și dăruire de sine**, despre care au scris emoționante pagini ce i-au evocat personalitatea Gala Galaction, („...A auzit despre el toată suflarea românească"), **Al. Macedonski, Iosif Vulcan, Nicolae Iorga** („...El s-a așezat printre noi pentru a împlini o operă pe care, după ideile și puterile lui, **a săvîrșit-o**"...).

Iată, însă, că prin strădaniile lui **Constantin Savopol**, editura Stadion a scos de sub tipar, o monografie închinată acestui ilustru deschizător de drumuri, realizînd prin aceasta un act de cultură, îmbogățind totodată și bibliografia lucrărilor destinate istoriei mișcării de educație fizică și sport de la noi. Avînd la bază o serioasă și riguroasă documentare autorul a reușit să condenseze în mai puțin de 100 de pagini multiplele fațete ale personalității lui Gheorghe Moceanu.

Deși autorul a dedicat cartea pionierilor și școlarilor din satul Orman, **județul Cluj, pentru ca „viața și activitatea conșăteanului vostru înaintaș să vă fie pildă și necurmat îndemn la muncă"**, ne luăm permisiunea să afirmăm că C. Savopol s-a gîndit totodată la toți cei pe care Gh. Moceanu l-a iubit și la al căror viitor s-a gîndit în permanență : copiii.

Poate ar fi bine ca unele din școlile sportive din București, unde acest dascăl și-a desfășurat cea mai mare parte din activitate, să-i poarte numele. La puțină vreme după trecerea în eternitate a lui Gh. Moceanu a fost realizat la București un bust care cu scurgerea timpului s-a distrus. Să sperăm că se va găsi un nou dăltuitor pentru a reimortaliza în piatră sau bronz chipul acestui mare înaintaș al mișcării noastre sportive. De asemenea ne exprimăm speranța că Editura va mai scoate de sub tipar monografii dedicate unor figuri proeminente ale sportului românesc.

Emanuel FĂNTĂNEANU

Constantin Savopol — Gh. Moceanu, Editura Stadion, 1972, 95 pag., 4,50 lei.

RĂȚUȘCA PE SCHIURI

Eroii povestirilor lui Walt Disney poartă nume diferite în numeroasele țări pe ale căror ecrane apar. De curînd, ei au pornit la asaltul sportului pe care l-au cucerit extrem de repede. Avem astfel Cupa „Topolino", (numele italienesc al lui Mickey Mause), cursă alpină rezervată schiorilor pînă la 14 ani., Trofeul „Donald" pentru înotători între 8—12 ani (Suedia) și, mai recent Cupa „Kaile", după numele unei rățuște populare printre copiii norvegieni, răsplătind pe micii schiori și atleți.

ÎN AȘTEPTAREA BIENALEI...

În aprilie 1973 se va deschide la Madrid a IV-a Bienală internațională a sportului în arta plastică, organizată de Comitetul olimpic spaniol și de Delegația națională de educație fizică și sport din Spania. Bienala va avea secții de pictură, sculptură, desen, gravură, medalii și trofee sportive.

Țara noastră va fi prezentă la această importantă manifestare artistică, închinată fenomenului sportiv, cu ecouri deosebit de puternice în toată lumea.

Cunoscutul sculptor Maximilian Schullman, un mare iubitor al sportului, se va număra printre artiștii plastici din țara noastră, care vor prezenta lucrări la Bienala internațională de la Madrid, el avînd de pe acum, turnată în bronz, sculptura pe care o reproducem alci : „TENIS".

RECORDURI CIUDATE

Kenn Webb, un englez în vîrstă de 42 de ani, a doborît recent un record uitat. El a parcurs pe bicicletă 100 mii de mile (160.930 km.) în 448 de zile.

Deși asemenea recorduri nu pot fi controlate sau omologate, totuși palmaresul lui Webb este impresionant : Singapore—Londra, Casablanca — Cairo, Turul Canadei, San-Francisco — New York. Ultimii kilometri i-a parcurs pe teritoriul britanic. Recordurile precedente aparțineau lui Rod Goodwynn — 532 zile (1936) și Bernard Bennett — 499 zile (1956)

J.O. CU GARANȚIE

Ca urmare a dispensării orașului Denver de sarcina pe care și-o asumase, de a organiza Jocurile Olimpice de iarnă din 1976, Comitetul Internațional Olimpic a hotărît să ia în discuție și să adopte propunerea făcută cu doi ani în urmă de vicepreședintele său, contele Jean de Beaumont, în sensul de a se pretinde orașelor, care au solicitat și au fost desemnate să organizeze Jocurile Olimpice, să depună o garanție de un milion de dolari. În caz de forfait banii vor intra în visteria C.I.O.

Dacă propunerea lui Jean de Beaumont ar fi fost adoptată, acum doi ani, C.I.O. ar fi avut astăzi de rezolvat o problemă mai puțin : cea financiară.

RESPECT PENTRU CEL CĂZUT !

În duminica aceea de acum trei săptămîni, cînd a nins ca în basme, am fost la vînătoare. Vînam într-o pădure de șes, la iepuri, fazani și mistreți. Era o vînătoare colectivă, cu gonași. A fost o zi frumoasă, dar iată cîteva aspecte, care au întunecat puțin ziua (cel puțin din punctul nostru de vedere). Vom reda numai dialogurile auzite și, care, ilustrează ceea ce nu se poate numi etică vînătorească...

— S-a dus ! Era mult prea departe cînd am tras... (era vorba despre un iepure).

— Atunci de ce ai mai tras ?

★

— Trage domnule, odată, că acuși zboară ! (Apăruse un fazan „pedestraș").

— Eu, la fazan, nu trag decît la zbor !!! Și, la asemenea replică — destul de sonoră — fazanul și-a luat zborul, ultimul zbor de altfel, fiindcă vînătorul l-a coborît din înaltul, cu un singur foc de pușcă, sportiv.

— Uite, ce-i : trebuie să-i lași și vînatului o șansă de scăpare, că el n-are pușcă ! Pricepi ?!

Respectivul vînător de ocazie a priceput pe dată elementara lecție de etică vînătorească...

★

Din hățișuri țîșnește o vulpe — flăcără roșie, repezită către hățișurile care se închid în urma liniei de vînători. Vînătorul către care venea vulpea trage, vulpea face o tumbă, cade, se ridică dar cade iar. Între momentul căderii vulpii și repetarea căderii, vecinul din dreapta celui care trăsese primul trage grăbit două focuri în aceeași vulpe. Vulpea rămîne nemișcată...

— De ce ai mai tras omule ?!

— Păi, n-ai văzut că se ducea ?!

— Unde să se ducă ? Cum să se ducă, dacă era moartă ?! Moartă ca toți morții !!

Și, în timp ce vînătorii se tot ciorovăiau, vulpea în cauză a sărit, deodată, și s-a făcut nevăzută, printre tufișuri...

★

La o goană, a căzut, în foc, un mistreț mare. Cum la vînătoare există și cîte un aparat de fotografiat, Nimrodul a ținut să fie fotografiat împreună cu trofeul. Atunci, a pus el un picior pe victimă, și-a săltat pe ceafă pălăria, și-a potrivit pușca în stare de amenințare maximă și a rămas într-o cruntă nemișcare...

— Nu, nene ! Jos piciorul ! Îmi strici cliseul !... a protestat — cu mult bun simț — reporterul, care era și vînător, cinstire ca și învingătorul !... a mai spus fotograful de ocazie.

La asemenea replică, mi-am scos pălăria, salutînd gestul de etică vînătorească.

Ilie CARCIU

TEAMA PORTARULUI LA PENALTY

Editura Suhrkamp din Frankfurt am Main a publicat romanul în 1970. De curînd, în toamna aceasta, radiodifuziunea vest-germană l-a transformat într-un scenariu radiofonic.

Ceea ce ne-a atras însă mai virtos atenția (și probabil că nu numai nouă) a fost titlul povestirii : **„Teama portarului la penalty"**. Să fie vorba de un roman sportiv ? Nici gînd !

Autorul, Peter Handke, partizan al manierei existențialiste și al scriiturilor sofisticate, ahtiat de succese rapide, a compus un roman de factură polițistă, căruia i-a dat ut, titlu cu iz sportiv. În ce scop? La prima vedere, înainte chiar de a parcurge romanul, ai impresia că autorul a ales un simbol din viața fotbalistică, în genul ilustrat magistral de englezul Brian Glanville, care încearcă să identifce fotbalul cu un „rezumat de viață".

Din moment ce cartea a devenit un „best-seller", contactul cu romanul provoacă, din punctul nostru de vedere, o deziluzie. Eroul principal, montorul Joseph Bloch este concediat de la serviciu și, părăsind șantierul unde lucra, pornește pe calea unei lungi hoinăreli — care formează de fapt conținutul povestirii. La începutul acestei rătăciri fără sens, el sugrumă o casieră de cinematograf și-și continuă peregrinările, obsedat și urmărit de o frică justificată. Pentru că eroul a fost cîndva portar într-o echipă de fotbal, autorul numește angoasa de acum „teama portarului la penalty". Și romanul se încheie cu acest pasaj : „Brusc. atacantul se îndreaptă spre minge. Portarul, echipat într-un pulover galben, rămîne nemișcat, iar executantul penaltyului îi trimite balonul în brațe",

Simbolul ales de Peter Handke nu e corect. Nu numai pentru că ceea ce simte portarul la executarea unui penalty nu este frică, teamă (care trece în subconștient), ci concentrarea nervoasă, agitație, încordare. Mai mult, goana permanentă a eroului nu poate fi identificată cu situația portarului în momentul evocat, aceasta fiind, potrivit regulamentului (!), o poziție de imobilitate. Dar nu-i vom reproșa autorului chestiuni de ordin formal. Ne permitem, însă, a-l suspecta de a fi ales titlul din motive strict comerciale, întrucît cartea a apărut în preajma campionatelor mondiale de fotbal și a abuzat astfel de credulitatea tuturor celor care au bănuit o posibilă legătură cu domeniul jocului în 11.

Nu, prin intermediul acestei cărți, sportul nu are nici o șansă de a intra în cîmpul „marii literaturi"..

Victor BĂNCIULESCU

„AMENINȚAREA" ORDINATOARELOR A FOST UN SIMPLU FOC DE PAIE ?

● *Bobby Fischer : „Mai degrabă ajung eu campion mondial de box..."* ● *Profesorul Michie pariază pe 1000 de lire că mașinile sale vor face minuni pînă în 1978* ● *Marele maestru David Levy ridică mănușa...*

În urmă cu vreo 20 de ani, numeroase glasuri se făceau auzite în lumea de gesturi măsurate a șahului vorbind despre iminenta transferare a încleștării de deasupra tablei cu pătrate în laboratoare, acolo unde ordinatoarele aveau să judece — se anticipa — mai profund și mai divers decît „bieții" oameni...

În intervalul de timp consumat de la acele prognoze, ordinatoarele au făcut, firește, progrese substanțiale, dar recentul lor campionat mondial (de șah „artificial", cum l-a numit un confrate...) a demonstrat că deopotrivă INTERESUL stîrnit, cîndva, a scăzut vertiginos — sala hotelului „Sheraton" din Boston, unde se afișau mișcările celor două finaliste, ordinatoarele 6400 CDC al Universității Northwestern și R.N.G. 10 al lui Carnegie Mellon University a fost aproape pustie — iar NIVELUL DE JOC al șahului mecanic se află cu mult în urma supozițiilor lansate, cu patimă, prin anii 1950—1955...

E drept, atunci cînd ordinatoarele au început să joace șah, s-a bănuit — prin comparație cu vulnerabilitatea memoriei și raționamentului uman — că ele, creiere metalice, logice pînă la capăt și supunîndu-se legilor unei matematici riguroase, vor depăși cu repeziciune rezistența omului, capacitatea acestuia de a se concentra sau de a face conexiuni. Profesorul Michie, șeful catedrei de „Inteligență a mașinilor de la Universitatea din Edimburg, susținea public — în urmă cu vreo 15 ani — că pînă în 1968 ordinatoarele sale vor juca mai bine decît campionul mondial !

Practica, însă, aspra realitate a cifrelor și combinațiilor lor — numai primele 10 mișcări ale unei partide oferă 170 000 de miliarde de variante, care ar necesita unei mașini o explorare exhaustivă a posibilităților în mai multe sute de milioane de ani — au probat că ordinatoarele sînt, de regulă, silite să se limiteze la anticiparea a două-trei mișcări, alese după criterii din cele mai simple. În consecință, disputele lor se află —

[illegible] unei partide între două calculatoare prilejuindu-i lui Bobby Fischer o remarcă concludentă : „mai de grabă ajung eu primul boxer al lumii decît o asemenea mașinărie campion mondial de șah" !

Simțind cît de firavi sînt „elevii" săi la capitolul **stategie a jocurilor, în pînă desfășurare a întrecerii de la „Sheraton"**, profesorul Michie a ținut să se disculpe, în „New Scientist" ; **„trebuie înregistrate în mașini surse importante de cunoștințe, în forme apte de raționamente prin analogie ; mașinile trebuie să aibă posibilitatea de a face noi generalizări".**

Transpus în practică, un asemenea plan ar preconiza înlocuirea actualilor programatori cu... Fischer sau Spasski, cu mari maeștri capabili ca, din imensa lor masă de cunoștințe șahiste, să programeze acțiuni și contraacțiuni originale, complicate și eficiente ! !

Cum o asemenea rezolvare pare de domeniul fanteziei, marii jucători ai lumii vor continua să se întîlnească între ei, imperturbabili la amenințările venite de dincolo de pereții de sticlă ai laboratoarelor, în care mașinile nu contenesc să acumuleze, amînînd deocamdată — se vorbește doar de un armistițiu — marea lovitură la adresa șahului uman.

Pînă una alta, fanatic în optimismul său, pe care unii îl numesc „științific", Donald Michie nu s-a sfiit să facă prinsoare cu marele maestru englez David Levy — pe rotunda sumă de o mie de lire — susținînd că acesta din urmă se va recunoaște învins de un computer pînă în 1978.

Sceptici afirmă, însă, că va trebui să așteptăm ca Bobby Fischer să încrucișeze mănușile cu Joe Frazier...

Dany ARDELEANU

INSTANTANEU BRAȘOVEAN...

Soare din belșug, joi, dar, cum se spune, „soare cu... dinți". La Brașov, unde s-a jucat meciul Steagul roșu — Steaua, frigul, se pare, a fost mai pătrunzător decît oriunde. Fotografia de față, care-i prezintă „la datorie" pe Cristian Topescu, cratnicul televiziunii, pe Mircea M. Ionescu, cronicarul nostru, și pe Niculae Soare, comentatorul pe care l-ați auzit la radio este sugestivă în această privință

Poate că, iubitorii sportului i-au invidiat de multe ori și ar fi vrut să fie în locul lor. Joi, însă, cu siguranță, nu !

Foto : S. BAKCSY

ȘUTURI, NU GLUMĂ !

Prin măsurători electronice, în Marea Britanie au fost „descoperiți" fotbaliștii cu cel mai puternic șut, care propulsează astfel mingea cu cea mai mare viteză.

Se pare că locul I va fi ocupat de Ferguson, portarul echipei Westham, care degajează mingea cu o viteză de 116,652 km pe oră !

COSTICĂ TOMA :

— „MECIUL VIEȚII MELE" A FOST CEL CU... ION VOINESCU!

● Un „duel" de pe urma căruia am cîștigat... amîndoi ● „Pînă la joc eram un om impulsiv și plin de nervi. În poartă însă..." ● „Ghiceam direcția loviturilor de la 11 metri, mai totdeauna..." ● De dragul fotbalului, am... răbdat de foame !

— Care a fost „meciul vieții mele" ?

Costică Toma, fostul portar al echipei „de aur" a C.C.A. stă o clipă pe gînduri, apoi surîde unei amintiri depărtate.

— ...Meciul vieții mele l-am susținut cu... „Top" Voinescu. Și, din această partidă cu... prelungiri (a durat șase ani), am ieșit amîndoi învingători.

...Stăm de vorbă în tribuna stadionului constănțean, într-o splendidă dimineață cu soare și cer limpede, care ține să contrazică opinia calendarului din care au zburat multe file ale lunii decembrie. Și Toma continuă :

— Eu am venit la C.C.A. în 1951. Aci l-am găsit pe Voinescu, titular, și, o vreme, a trebuit să mă mulțumesc cu postul de rezervă. Abia prin 1952, într-un meci cu Steagul roșu, cînd „Top" s-a accidentat, am fost introdus eu. Iar de atunci a început „meciul" Toma—Voinescu, o întrecere a pasiunii și a ambiției sportive. Ficare din noi căutam să ne pregătim cît mai temeinic. De pildă, dacă antrenamentul era programat la zece, eu veneam la nouă, dar Voinescu sosise deja de la... opt! A doua zi, veneam eu la opt... iar a treia zi, Voinescu sosea la... șapte ! Exista o permanentă „cursă de urmărire" între noi, obiectivul țintit fiind același : titularizarea. În plus, eu trebuia să duc o luptă îndirjită cu greutatea. Voinescu era mai slăbuț, avea o mai mare agilitate și detență. Eu eram mai robust. Și cîteva kilograme în plus la un portar echivalează cu o... tonă la un vapor. Antrenorul nostru de atunci, Gică Popescu, mi-a spus limpede : „Dacă vrei să fii portar la C.C.A., trebuie să renunți la mîncare" !. Și am trecut la un regim auster. Beam apă caldă și singura mea mîncare pe zi o constituiau o friptură de vacă și o feliuță de pîine. Porția mea de la masă era rezervată întotdeauna lui... Staicu.

— Ai fost considerat un portar sobru, cu nervi de oțel...

— Era ceva aparent. Eu sînt un om impulsiv și emotiv... Dar înainte de meci, îmi impuneam o disciplină severă. Îmi spuneam „Tomiță, lasă nervii la vestiar". Și reușeam întotdeauna să-mi păstrez calmul. Cu acest calm, cred, am dezarmat mulți atacanți periculoși...

— Acum, cînd toate peripețiile tinereții au trecut, spune-mi părerea despre Voinescu...

— A fost cel mai bun portar al țării noastre. Salva uneori goluri aproape „făcute"... Era un portar complet, care „trăia" meciul cu o intensitate rară.

— Totuși, ce vă deosebea ?

— El își permitea și unele „floricele". Eu mă mulțumeam cu rezolvări mai simple ; mai puțin spectaculoase, dar sigure !

— Din cîte îmi amintesc, te bucurai de o faimă incontestabilă : erai greu de bătut, chiar și din lovituri de „11 metri".

— E adevărat. Am apărat penaltyuri trase de Metin, Vogel, Vukas și mulți alții. Dar să știi, aici nu e vorba de talent sau de inspirație. Totul se datorește pregătirii de la antrenamente. În fiecare zi aproape, eu și „Top" ne trăgeam cîte 200 de lovituri de la 11 metri, în colțul sting și drept. Ajunsesem la un fel de automatism. Ghiceam după privirea jucătorului colțul în care va trage. Am atins foarte multe baloane, trimise din punctul de 11 metri ; bineînțeles, nu le puteam ține pe toate, dar mă duceam pe direcția sutului. Un singur jucător m-a păcălit : Crăiniceanu. M-a trimis cu o fentă spre dreapta și a tras în stînga.

— Al apărat de multe ori și poarta națională !

— De 28 de ori. Am fost de opt ori căpitanul echipei naționale.

— Care crezi c-a fost cel mai bun joc al dumitale ?

— Cel de la Belgrad, cînd am învins cu 1—0 și am apărat și penaltyul lui Vukas. De asemenea, în turneul din Anglia m-am bucurat de frumoase aprecieri din partea ziariștilor britanici, de obicei cam rezervați cu laudele.

— Cine erau înaintașii de care te temeai mai mult ?

...Alături de „Totoș" Onisie, căpitanul echipei militare, după decernarea Cupei în 1955.

— În primul rînd, Ozon. Nu-i ghiceai niciodată intențiile. Apoi, știam că mă așteaptă o viață grea și cînd jucam împotriva impetuoșilor Vaczi și Ene I, atacanți redutabili, cu gabarit, care șutau cu sete cînd nu te așteptai...

— Ce crezi despre portarii actuali ?

— Răducanu e înzestrat cu multe calități, îi lipsește însă — mai e nevoie să spun ce ? Iordache, de la Steaua, va fi un portar complet, peste un an. De la Farul îmi place foarte mult Popa. Este curajos și talentat. Dar mai are și el de muncit, încă...

— Ce-ți dorești acum, cînd lucrezi cu băieții de la centrul de fotbal al Farului ?

— Vreau să clădesc o echipă tînără, așa cum o visez eu.

Și caut să formez un portar care să aibă cîte ceva din marile calități ale lui Răducanu, Mircea David, Voinescu, plus calmul și sobrietatea lui... Costică Toma, fostul portar al echipei C.C.A. cu ani în urmă !

George MIHALACHE

FOTBALISTUL PREFERAT DE...

Editor : ROMAN (C.F.R. Cluj)
Coșar : NEGRU (Univ. Cluj)
Turist : ȚARALUNGĂ (Univ. Craiova)
Brutar : CICA (Univ. Cluj)
Horticultor : BUJOR (Sportul Stud.)
Frizer : MOȚ (Steagul roșu)
Gospodină : PAPUC (Univ. Craiova)
Cofetar : DOBOȘ (S. C. Bacău)
Cronicar : NECULCE (F. C. Bacău)
Martor : JUR... CĂ (Sportul stud.)

BUNICII „ROLLS — ROYCE" — ULUI...

În California există un club — cu circa 100 de membri — care poartă un nume sugestiv : *„Un Rolls-Royce nu moare niciodată"*. Baza acestui club o formează... bunicii cunoscutei mașini de astăzi. Mai precis, pentru a deveni membru al clubului este nevoie să fii proprietarul unei mașini — foarte vechi — de această marcă. Majoritatea autoturismelor amintite au 40—60 ani. Cu cît automobilul este mai vechi, cu atît mîndria proprietarului este mai mare. Dar nu numai atît. Prețul unei astfel de mașini depășește toate așteptările. Cîteva declarații sînt edificatoare în acest sens. Dr. Maurice Lazarus : *„N-aș renunța la această mașină nici dacă mi s-ar da în loc alte 10 noi, de ultimul tip. Indiferent de marcă"*. Thomas Ellsworth, președintele clubului californian spunea de curînd : *„Este inutil să întrebați cît costă aceste mașini. Sînt inestimabile. Un proprietar al unui astfel de Rolls-Royce nu va vorbi niciodată de bani în legătură cu mașina sa"*. Un bogat fermier, Willy Soprans declara că : *„Deși mașina mea este de prin 1910, eu o folosesc zilnic în drumurile mele pentru că este singura care îmi dă siguranță. Nu am s-o vînd niciodată"*.

Interesante sînt numele automobilelor : *„Regina Hollywoodului"*, *„Visul unei nopți fericite"*, *„Săgeata albă"*, ș.a.m.d. §§

Cum arată aceste automobile ? Au faruri mari, exterioare, neîngropate în caroserie ; roți cu spițe; cauciucurile de rezervă sînt — într-un lăcaș special — pe aripa din față, în dreapta și stînga motorului ; cele „combi" au, parcă, în spate, o cușcă din stinghii de lemn; arcurile roților din față — cu foi — ies mult în afara caroseriei ; geamurile farurilor sînt acoperite cu plase de sîrmă; uneori claxonul, o sferă din cauciuc, este în exteriorul caroseriei.

Cîteva amănunte privind clubul californian : „Un Rolss-Royce nu moare niciodată". Anual membrii clubului se întîlnesc în cîte un oraș. Cu acest prilej se discută aprins despre automobilele respective, se organizează un banchet unde se bea în sănătatea „bunicilor" și de obicei are loc o defilare a acestor automobile rare și atît de valoroase.

Modesto FERRARINI

RĂSPUNDE Dan Postașu

MIHAI SIRETEANU, PLOIEȘTI. Căutîndu-l mai bine pe Mărculescu, fostul portar al ceferiștilor clujeni și, pentru scurt timp, al Petrolului, l-am... descoperit la Metalul Plopeni, în divizia B. Dar, cum de la Plopeni la Ploiești nu este o distanță prea mare, nu ne-ar mira să-l vedem pe Mărculescu, din nou, la Petrolul. Deocamdată, cei din Plopeni au în el un excelent portar. Pot da referințe în această privință, înaintașii celorlalte echipe din seria I.

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Un catren pentru baschetbaliștii de la Dinamo, care s-au calificat în sferturile

de finală ale C.C.E., eliminînd valoroasa formație Akademik Sofia :

După primul joc, din tur,
Foarte slab, foarte anemic,
Cine mai credea-n retur,
În acest meci.... „akademik" ?

COSTEL IONESCU, BRĂILA. De acord cu cele scrise de dv., în cele șase pagini ale scrisorii pe care ne-ați trimis-o și, în special, cu paragraful privitor la fair-play. Îmi permit, însă, să vă spun că memoria vă trădat în cazul meciului dintre Jack Dempsey și Georges Carpentier. Dv. descrieți faze din repriza a 8-a, în timp ce lupta din ring a luat sfîrșit — cu victoria prin K. O. a lui Jack Dempsey — în repriza a... IV-a. Evident, faceți o confuzie cu alt meci...

I. ANTONY, TG. MUREȘ. „Dumitrache și Pantea, care și-au lovit adversarii, au fost suspendați pe o etapă, iar Bölöni, pentru tragere de timp, a fost suspendat pe patru (n.n. trei, întrucît i s-a redus sancțiunea) etape. De ce jucătorii din București sînt favorizați de către Comisia de disciplină ?... Îmi îngădui să vă răspund printr-o... întrebare : nu știți sau vă faceți că nu

știți ? Bölöni n-a fost suspendat pentru tragere de timp (pentru această abatere n-ar fi primit nici o sancțiune din partea Comisiei de disciplină), ci pentru abaterile pe care le-a comis după aceea. Cît privește pe Pantea și chiar pe Dumitrache, s-a explicat, la timpul potrivit, care au fost considerentele în baza cărora Comisia i-a suspendat numai

neți : „TREI DOAMNE ȘI TOȚI TREI". Vă înșelați amarnic : NICI UNUL.

GH. CIORNEI, DUMBRĂVENI. Dinamo a cîștigat de șase ori campionatul țării, la fotbal, realizînd și performanța de a fi cucerit patru ani la rînd titlul de campioană (între anii 1961—1965). Parcă vă văd alergînd cu ziarul, la prietenii dv. care v-au contrazis !

ALEXANDRU FODOR, CRAIOVA. Poate că i s-ar cuveni Craiovei un trofeu special, dat fiind faptul că, proporțional cu numărul locuitorilor, este orașul în care se mănîncă cei mai mult fotbal cu pîine.

COMAN NASTANILA, TG. MUREȘ. Este permisă schimbarea a doi jucători dintr-o echipă, în orice moment al jocului. Deci, la executarea unei lovituri de la 11 metri, portarul care a apărat pînă în acel moment, poate fi înlocuit cu portarul de rezervă.

ALEXANDRU NEJLOVEANU, BUCUREȘTI. **„Vreau să știți că iubesc foarte mult poezia".** Presupun că cea scrisă de alții !

NICULAE DINCĂ, COMUNA DRĂGĂLINA. De ce abonații din comuna dv. nu primesc la timp „Sportul" ? Dacă și la această întrebare vă răspund tot eu, ce fac atunci cei de la P.T.T.R. ?

ILIE BERAR, BACĂU. **„În meciul cu Grecia, pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial de fotbal, cum a fost realizat golul lui Domazos ? În ce parte a lui Răducanu și cam la**

ce înălțime ? Mă contrazic cu un coleg, în legătură cu aceasta". Vă urez, în continuare, contrazicere plăcută. Eu, unul, îmi declin competența, întrucît nu m-am gîndit niciodată să țin evidența și a unor asemenea detalii.

Ilustrații : **N. CLAUDIU**